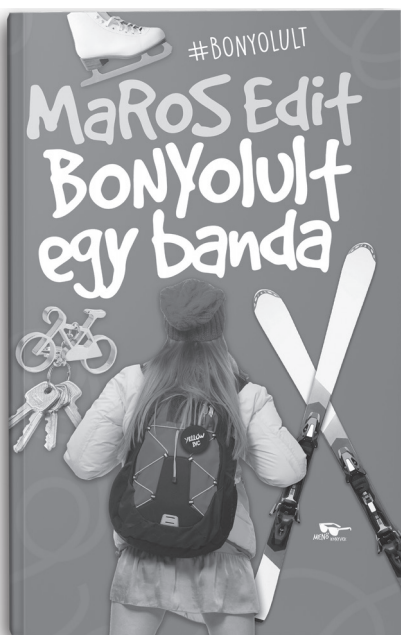
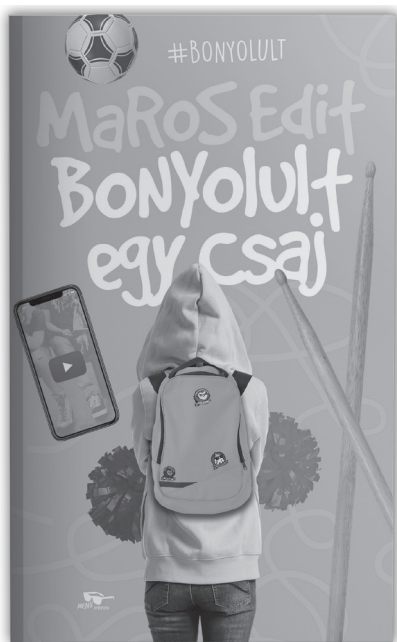

BONYOLULT
egy szerelem

Ugye olvastad már az előző részeket?

MaROS Edit
BONYOLULT
egy szerelem

Minden jog fenntartva. A könyv sem egészében, sem részben nem másolható a jogtulajdonos írásbeli engedélye nélkül. Kivételt képeznek ez alól a könyvkritikáknál és recenzióknál felhasznált rövid idézetek.

Kiadta a Menő Könyvek, a Manó Könyvek Kiadó Kft. imprint kiadója, az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja, 2021
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Felelős kiadó: Kolosi Beáta ügyvezető igazgató
Minden jog fenntartva.

Szöveg © Maros Edit 2021
Borítóterv © Szabó Vince
Felelős szerkesztő: Csapody Kinga
Olvasószerkesztő: Kótai Katalin
Műszaki vezető: Rácz Julianna
Nyomdai előkészítés: Hanák Katalin

Nyomdai kivitelezés: Aduprint Kft.
Felelős vezető: Tóth Zoltán

ISBN 978-963-584-047-2

1.

Akkor most mi is van?

A romantikus filmek ott szoktak véget érni, hogy a hősnő végre összejön álmai lovagjával, és boldogan élnek, amíg meg nem halnak. Hogy mi történik az „amíg” alatt, az mindenkinek az egyéni fantáziájára van bízva. Nos, ha mindez a te saját sztorid a valóságban, akkor kénytelen vagy szembesülni azzal, hogy az „amíg” konkrét kidolgozása nem is olyan egyértelmű...

Miután hazaértem életem legszürreálisabb szombat esti „kiruccanásából”, kezdetét vette az a rész, ami már a filmekben sem látszik.

A Bálinttal történet hatására rózsaszín eufóriában lebegve arról is elfelejtkeztem, hogy beparázzak tőle, hogyan fogadnak majd Anyáék. Lazán belibegtem a bejárati ajtón, a szüleim pedig úgy ugrottak elém a nappaliból, mint húsvéti nyúl a bokorból. Épp belekezdtem volna egy spontán magyarázkodásba, amikor egyértelművé tették, hogy Kitti közbenjárt értem, vagyis nagy vonalakban vázolta a szitot (mármint a zenekarosdit, nem a Bálint-témát, természetesen, hiszen arról nem tudhatott még ő sem...), így megmentve engem az ősök haragjától és a rám váró büntetésektől. Miután hagytam, hogy Anya magához szorítson, és könnyes szempillákkal elrebege, milyen büszke, amiért ki mertem

állni az egész város elé (fura, idáig nem igazán komálta a dobolással kapcsolatos terveimet...), Apa pedig hümmögve meglapogatta a hátam, közöltem velük, hogy hulla vagyok, lefekszem, és felviharzottam a szobámba. Felhívtam Kittit, hogy megköszönjem, amit értem tett. Kedvesen, szerényen, de szűkszavúan lerázott, amit, mondjuk, nem bántam, mert nem lettem volna képes telefonon beavatni a fejleményekbe. Abban maradtunk, hogy „majd dumálunk”.

Miután ezzel megvoltam, végigdőltem az ágyamon, hogy a sötétben bámuljam a plafont. Oké – mondtam magamban –, sürgősen csípjén meg valaki, mert ez az egész tutira csak egy álom. Mivel nem volt kéznél más, én csíptem a saját karmomba, és miután frankón sikeresnek bizonyult a csípéseszt, kezdtem elhinni, hogy *tényleg* összejöttem Bálinttal. Úristen! Én összejöttem Bálinttal! Az iskola leghelyesebb, legnépszerűbb, legvagányabb fiúja Bálinttal! ÁÁÁÁÁ!!! A számra tapasztottam a kezem, nehogy hangosan is kitörjön belőlem az elképedt örömujjongás, mert arra végképp nem voltam felkészülve, hogy beavassam a szüleimet, járok valakivel. Anya képes lenne máris leszervezni az esküvőnket, és halálba kergetni a tolakodó kérdéseivel, Apa pedig, ha megtudná, Bálintról, a csapata üdvöskéjéről van szó, félő, hogy újabb szobafogságot róna ki rám. Az tehát hamar egyértelművé vált, hogy ezt a fejleményt jobb, ha egy darabig még titokban tartom előttük. Legalább addig, míg kitalálom, hogyan lehet a legoptimálisabban tálni a tényeket. Hogy ez akár éveket is igénybe vehet? Annyi baj legyen...

Csak hogy mégis megosszam valakivel a hírt, küldtem Tominak egy sokatmondó üzit arról, mennyire szeretem, és hogy melleleg összejöttem Bálinttal. A válaszában egy rakat

szívecskével és tátott szájú smiley-val nyugtázta a dolgot. A részleteket majd hétfőn megvitatjuk.

Még mindig a plafont bámulva újra és újra lepörgettem az este eseményeit kábé a templomkertbe érkezésemtől kezdve. Milyen már, hogy a legromcsibb pillanatban egy bokordarab fityegett a hajamban! Annyira tipikus... Vajon Bálint elrakja emlékül? Én tutira eltenném a helyében. Persze simán lehet, hogy a fiúk nem ilyen hülyék. A Bálint-féle fiúk legalábbis... Na mindegy. Bokordarab ide vagy oda, a csók megtörtént. Ugyan én kaptam le őt, nem fordítva, de ki tudott volna ellenállni az illatának? Ahogy eszembe jutott, jólesően megborzongtam. És naná, hogy nem bírtam abbahagyni a vigyorgást. Egészen addig, míg fel nem ötlött a fejemben a kínzó kérdés: na de hogyan lesz ez tovább?! Mi történik akkor, ha egy lány meg egy fiú járni kezdenek? Vajon innentől mindennap elém jön, hogy együtt menjünk a suliba? (Akkor mégis gyorsan ki kell találnom valamit a szüleim beavatására...) És a szünetekben az ablakpárkánynak dőlve fogunk smacizni, mint a tizenegyedikes Bianka azzal a langaléta tizenkettődikessel? (És mellettünk is úgy fognak elhúzni szemlesütve, mégis kíváncsian a kisebbek, ahogy mi szoktunk mellettük...?) Hétfévente meg majd moziba megyünk, meg kézen fogva andalgunk? Mikor idáig jutottam, ráeszméltem, hogy semmit nem beszélünk meg a folytatásról. És mivel maximálisan tapasztalatlan vagyok a fiúzásban, ez a ráeszmélés konkrétan megrémített. Annak idején Soma a mozi „randink” után már küldte is az sms-t, hogy „jóéjt, hercegnőm” (az emlék hatására kirázott a hideg), Bálint viszont nem írt... Na ne már, hogy most megint az lesz, mint a karácsonyi performansa után: nagy ügyel-bajjal tisztázzuk a dolgokat,

úgy tűnik, „összejövünk”, aztán felszívódik?! (Amúgy, ha már itt tartunk: lehet, hogy Bálint ezt a csókot nem is úgy értelmezte, hogy mi most innentől kezdve járunk?! Mi van, ha ez csak egy olyan... izé... szimpátiacsók volt a részéről? Létezik olyan egyáltalán?! Bakker, rémesen tapasztalatlan vagyok ezen a téren!!!) Frankón belehergeltem magam ebbe a gondolatkörbe, és dühöngve aludtam el.

Másnap reggel a Kittitől kapott farmerban és barackszín kapucnis felsőben keltem – klassz, ebben a cuccban szunyáltam be, a kapucni zsinórja nyomot hagyott a nyakamon. Ahogy a csíkos nyomvonalat tapogatva felültem, és próbáltam visszaidézni, miért is nem öltöztem át pizsamába, egyből beugrott, hogy ez a nap más, mint a többi. És még nem is a születnapom miatt (addig van még négy nap hátra), hanem mert: nem vagyok többé szingli!!!! Van egy pasim. Méghozzá milyen! Elvigyorodtam. Én, Szabó Adél, a menthetetlenül átlagos, már-már semmilyen csaj bepasiztam! Oltári! Aztán, csak nehogy túlságosan elbízjam magam, egy másodperc alatt jött a következő emlék az estéből: hogy Bálint nem írt üzit. (És hogy ez akár azt is jelentheti, mégsem járunk, csak... szimpik vagyunk egymásnak.) Nyomban elkezdtem kutatni a telóm után, a takaróm ágyneműhuzatába akadva bukkan- tam rá. Egyből csekkoltam, hátha... de sajnos továbbra sem érkezett semmi Bálinttól.

Keserően beletúrtam a hajamba, az ujjaim elakadtak egy jókora gubancban, épp próbáltam őket kiszabadítani a fog- ságból, mikor meghallottam Anya természetellenesen magas hangú sipítozását:

– Adélkaaaa! Látogatód van!

Oké, most benne vagyok nyakig a sza... izé, szószban. Bálint nem gyenge. Üzit ugyan nem ír, de ezek szerint egy-

ből személyesen teszi tiszteletét. Király, most ő avatja be a szüleimet abba a cseppet sem mellékes ténybe, hogy járunk. (Ami amúgy jihhhhááá!) Ha szerencsém van, Anya még nem kezdte el velem egyeztetni az esküvői ülésrendet... És vasárnap reggel (vagyis inkább délelőtt, mivel, ha jól láttam, a telóm az imént fél tizenegyet írt ki...) Apa is rója a szokásos edzőkoreit a futópályán, szóval talán az ő haragját is elodázhatom – még vagy egy óráig. Viszont ha Bálint itt van, hamarosan szemtől szemben fogunk állni egymással: ő a nyilvánvalóan laza és ellenállhatatlan illatú gönceiben, én viszont a tegnapi cucokban, csíkos nyakkal, gubancos hajjal, és... ööö... a tegnapi esti fogmosás is elmaradt, a ma reggeliről nem is beszélve, szóval büdi lehelettel... csúcs, még azelőtt kiábrándul belőlem, hogy igazán beindulhatna a dolog.

Ebben a pillanatban lépteket hallottam felfelé közeledni a lépcsőn. Bakker, Anya képes volt felengedni a szobámba!! Ne már! Villámgyors mustrát tartottam: az elmúlt hét szobafogsága vastagon meglátszott a helyiségben: pár mosatlan, ragadós pohár az asztalon, két üres ropis zacskó, unalmamban felpróbált és a földre hajigált pólók kupacokban – na és néhány, pasiszemeknek egyáltalán nem való plüss mindenfelé. Sablonos amerikai film ismét: egy mozdulattal felhalmoztam mindent, ami csak befért a kezeimbe, és betuszkoltam a szekrénybe. A ropis zacskók recsegték még egy utolsó siralmasat, mikor esdeklő tekintettel nekítámaszkodtam a szekrényajtóknak (hátha megkönyörülnek rajtam, és ezúttal bezárva maradnak, cinkosként elrejtve a titkomat, miszerint nem vagyok túl pedáns, ami a rendrakást illeti). És ekkor belépett...

– Ja, csak te vagy az?

– Miért, kit vártál? Amúgy neked is szia – nyomult beljebb

Kitti. Ezek szerint neki szólt Anya természetellenes sipítózása, nem Bálintnak. Mondjuk, egy fokkal talán jobb ez így.

– Ó, dehogya, nagyon örülök neked! El sem tudod képzelni, mennyire! – lelkendeztem, és tényleg őszintén hálás voltam, hogy nem Bálint lépett be az ajtómon.

– Azt mondtad, majd dumáljunk. Viszont lassan dél, én meg már tükön ülök a kíváncsiságtól, szóval gondoltam, átugrom. Kicsit zaklatottnak tűnsz. Minden okés?

– Ja, persze, csak azt hittem, Bálint van itt, úgyhogy begyömösöltem pár cuccot a szekrénybe, és... – Ebben a pillanatban a szekrényajtók kivágódtak, és kiokádták magukból, amiket pár másodperce mögéjük tuszkoltam.

– Pár cuccot, mi? – húzta föl a szabályos ívű szemöldökét Kitti (a ropizacskókat talán öt másodpercig is bámulta, nyilván értelmezni próbálta a jelenlétüket a ruhásszekrényben), aztán rám meredt. – Azt mondtad, Bálint? Csak nem... ti ketten...

– Bizony, összejöttünk – bólítottam vigyorogva (és azt csak magamban tettem hozzá, hogy „legalábbis azt hiszem”), mire Kitti először összecsapta a kezeit, aztán eltátotta a száját, mintha egy óriási dinnyét tervezne bekapni egyben, majd a kezeivel hevesen legyezgetve a saját arcát, sikításba kezdett. (Igen, pontosan úgy, mint a sablonos amerikai filmekben a csajok.)

– Cssszzzz!!! Halkabban! – vetettem rá magam, hogy beta-passzam a száját. – Anyáék még nem tudják! Ha így visítozol, anyám mindjárt ránk ront, hogy mi bajunk van!

– De miért nem mondd el nekik? Tegnap mindent tisztáztam velük, újabb titkolózásba akarsz kezdeni?

– Ez jogos, de... fogalmam sincs, hogy csináljam. Tök béna vagyok az ilyesmiben.

– Már megint kezdod?

- Mit?
- A problémázást! Ne bonyolítsd már agyon ezt is!
- Te könnyen beszélsz, tucatszori pasival a hátad mögött...
- Na, azért ne túlozzunk!
- Jó, bocs, de többen voltak, mint nekem...
- Ami, lássuk be, nem egy megugorhatatlan szint...
- Most gúnyolódsz?
- Eszemben sincs. De mesélj már! Mi volt? Miért nem jött el a versenyre? És hol taliztatok végül... meg egyáltalán... Miért kell mindent harapófogóval kihúzni belőled?!
- Te az anyámhoz jársz szókincsbővítésre?
- Mi van?
- Nem érdekes. Csak ez az ő dumája.
- Adéééé! Lényegre! – forgatta meg a szemeit, én pedig belekezdtem, hogy részletesen beszámoljak a verseny után történekről. Kitti lélegzet-visszafojtva hallgatta a sztorit, annál a pontnál pedig, amikor bevallottam, hogy kábé lekaptam Bálintot, elröhögte magát.
- Hű, hallod, nagyon menő vagy! És még itt teszed az agyad a finomkodásoddal meg bénázásoddal... holott ha kell, simán átveszed az irányítást.
- Ha Bálintra hagyom, még talán most is ott tétovázánk a templomkertben. Muszáj volt lépnem... – vontam meg vállam gyorogva a vállam.
- Egyértelmű!
- Csak az a bökkenő... hogy azóta ismét se kép, se hang.
- Nem azt akarod mondani, hogy megint offolta magát a virtuális térből?!
- Nem, dehogya... vagyis nem tudom, még nem csekkoltam... viszont nem hívott, nem írt üzit, semmi. Lehet, hogy már nem akarja a dolgot?

– Jesszus, te csaj, ha a paranoiáról szobrot akarnának állítani, tutira te lennél a modell. Ne parázz már be ezen is! Hol van az megírva, hogy azonnal bombázni kell egymást üzikkel meg hívásokkal? Amúgy meg... te ráírtál?

– Nem.

– Na látod. És gondolod, hogy ő most az ágya szélén tördeli a kezeit, vajon miért nem jelentkezel?

– Hát... nem hiszem.

– Én sem. De ha annyira izgulsz, írd rá, arra majd válaszol.

– Hogy aztán majd azon is gyötrődhessek, ha mégsem érkezik válasz? No way!

– Te tudod – rántotta meg a vállát. – Én a helyedben nem agyalnám túl. Élvezd, hogy végre megkaparintottad Bálintot, és ne szúrd el ilyen felesleges kombinálásokkal. Ha nem bírod kivárni, míg jelentkezik, írd rá. De szerintem legkésőbb estig írni vagy hívni fog. Max holnap a suliban talíztok. Gondolom, most nem költözik vissza egyből Németországba, szóval nem tűnhet el, mint a múltkor. Nekem viszont mennem kell, Tomival bedobunk egy cukormentes sütit – közölte mintegy mellékesen, és még mielőtt faggatózásba kezdek volna, mi ez az egész, már fel is tépte a szobám ajtaját, és kiblibbent rajta. Mivel a nyitott ajtón át már minden szó eljutott volna Anya füléhez is, és továbbra sem volt kedvem beavatni a fejleményekbe, annyiban hagytam a dolgot. Majd később rákérdezek Tominál.

Régi jó ismerősöm, a kérdőjelekkel teli gyötrődés egész vasárnapra velem maradt. Most komolyan: ez levakarhatatlan eleme a kamaszkornak?!

Bár „papíron” kibékültem a szüleimmel, és a reggeli edzése után még Apa is fütyörésző jókedvvel próbált érdeklődni az előző esti fergeteges szereplésemről, a tőlem már meg-

szokott tömondatokkal, vállrándításokkal igyekeztem le-
szerelni. Mert ugyan a közösségi oldalakon igen jól futott a
Yellow Bike „Mutasd meg magad!”-beli szereplése (és egy
csozóan bejelöltek a suliból, akik szerintem korábban azt
sem tudták, hogy a világon vagyok), valahogy egyáltalán nem
tudott lázba hozni, hogy egy „menő banda” tagjaként meg-
döntöm minden korábbi népszerűségi rekordomat (oké, ez
nem volt nehéz, de akkor is). Mert naná, hogy egyfolytában
Bálinton pörögtem, miért nem ír, miért nem hív, hova a fené-
be tűnt el már megint?!?! Szóval Apának és Anyának semmi
esélye nem volt ezen a napon, hogy feltörjék a páncélsomat,
és beljebb kerüljenek a sajátos kis világomba. Azt hiszem,
meg is bántottam őket. Valószínűleg azt hitték, miután töre-
delmesen elnézést kértek, amiért a látszat alapján ítélték, és
rám ruháztak olyan bűnöket, amiket nem követtem el, majd
látványosan egymás nyakába borulunk, és inentől cimibik
leszünk meg minden. Én meg ehelyett folytattam a vállrándí-
tásokat – amit nyilván sértődésnek értelmeztek. De az elmúlt
egy évben kikupálódta belőlem annyira, hogy szerencsére
pár béna próbálkozás után leszálltak rólam.

A fordulat este következett be. Egészen pontosan vacso-
ra közben. Épp kellenül rágcsáltam Anya legújabb kreál-
mányát, valami kevert lisztes, marha egészséges, ízetlen
péksütit (azt hiszem, túl sokat dumálgat mostanában Kitti
anyjával...), amikor megrezzent az asztalon a telóm. Unottan
rápillantottam. Biztos megint gratulál egy buzgó hetedikes,
akihez még csak most jutott el a tegnapi videó – ám téved-
tem. Ezúttal *tényleg* Bálint írt. Mondanom sem kell, nem volt
türelmem kivárni a vacsora végét, szóval bármennyire is ve-
szélyes terep a szülők jelenlétében fontos üzenetet elolvasni,
most nem törődtem ezzel.

BÁLINT: Hogy telt a napod? Én jó sokáig szunyáltam... Pörgős volt az este, ki kellett pihenni... :P

Mikor rájöttem, hogy vigyorgok, megköszörültem a torkom, mintha csak a péksüti morzsájával gyúlt volna meg a bajom, és igyekeztem feltűnésmentesen bepötyögni a választ. Ám milyen körülményes vagyok, ez sem ment egyszerűen. Volt pár verzió, na... (A „Tkp egész nap rád gondoltam, szóval kellemesen telt :D” túl kitárulkozósnak, már-már nyálasanak tűnt, a „Tényleg pörgős volt, életem legszebb estéje” verzióról nem is beszélve...) Szóval addig bénáztam a bepötyögés-törlés művelettel, míg Bálint beelőzött egy újabb üzivel:

BÁLINT: Holnap tali a sulis előtti sarkon? $\frac{3}{4}$ 8?

Erre csak elküldtem egy laza „Okés”-t, és marha elégedett voltam magammal. Haraptam egy nagyot Anya ehetetlen péksütijébe, és annyira őszintén mosolyogtam mellé, hogy Apa megkérdezte:

– Valami jó hír?

– Hm? – kérdeztem vissza félvállról.

– Ma először látlak mosolyogni. Gondoltam, jó hírt kaptál.

– Ja? Semmi különös. Csak... izé... isteni ez a kaja – böktém a kezemben tartott fűrészpörizű borzalomra, mire Anya kihúzta magát:

– Na ugye? Kittike mamájától kaptam a receptet. Abszolút reform...

– Úgy is mondhatjuk – morogta Apa, mire elröhögtem magam.

– Na jó, én megyek, még... irtó sok a házim! – jelentettem ki, majd felpattantam az asztaltól, ugyanis szörnyen fontos dolgom volt: ki kellett találnom, mit vegyek fel életem első *igazi* randijára. Anya értetlenkedett egy sort, hogy mi a fenét csináltam egész nap a szobámba zárkózva, ha még mindig ennyi a leckém, mire Apa kifejtette a véleményét, hogy manapság túlterhelik a suliban a gyerekeket. Egyetértően bólintottam, és hagytam, hadd vitassák meg kettesben ezt a roppant érdekes kérdést. Addig is nyugtom van, és háborítatlanul mustrálhatom át a szekrényemet valami vállalható gönc után kutatva. Elvégre reggel együtt megyek a suliba Bálinttal! Kééééész!!!

TARTALOM

1. Akkor most mi is van?	5
2. No para!	16
3. A tizenötödik	28
4. A szépségért meg kell szenvedni	35
5. A piknik	53
6. Rózsaszín eufória, lila köd – nyomokban a valósággal fűszerezve	72
7. Egy (cseppet sem) átlagos délután	89
8. A gödör alján	102
9. Az első mosolyszünet	112
10. Erkélyjelenet	128
11. Ádám csaja	139
12. A rajzóra	152
13. Hirtelen felindulásból elkövetett kavarás	166
14. Minden összeomlik	178
15. Egy mozgalmas este	197
Epilógus	231

ÜDV A BALSZERENCSESEK KLUBJÁBAN!

Leának az is nehezebbre esik, hogy hot dogot rendeljen magának az iskolai büfében, mégis őt kéri fel, hogy beszédet tartson az egész iskola előtt. Andris rájön, hogy sosem lesz belőle sportszillag. Gabi mindenkinek hazudik a jövőjével kapcsolatban, Dani pedig elszánt harcot vív a mostohaapja ellen, miközben szeretne találkozni a biológiai apjával. Mind a négyen aznap születtek, amikor meghalt a falu babonás polgármestere, így kapták a balszerencsés babák nevet, és meg vannak róla győződve, hogy katasztrófa az életük. Aztán felbukkan a rejtélyes Kókusz, akinek nemcsak kókuszillata és furcsa figurákkal telerajzolt farmerdzsekije van, de különös tehetsége is ahhoz, hogy megváltoztassa mind a négyük életét.

Régi és új barátságok, szerelmek, Red Bull és medvecukor ízű első csókok, féltve őrzött titkok, álmok. Miközben Szótlan Szentfazékból Lea, Szaporából Andris, Gótikából Gabi, Dadaniból pedig Dani lesz, Kókusznak el kell döntenie, hogy lesz-e még helye a balszerencsés babák életében, miközben Vincze Dömötör életében is akadnak megmászásra váró problémahegyek.

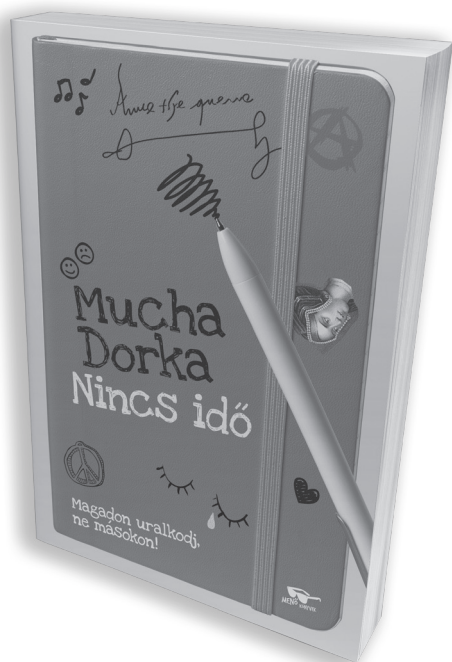

AKI SZERET, AZ NEM BÁNT!

Lili épp a gimt kezd, és nem találja a helyét. Jobban érzi magát könyvek között, és magabiztosabban jár VIII. Henrik udvarában, mint az iskola folyosóján. Már éppen kezdene beletörödni ebbe, amikor úgy tűnik, hogy lovagok mégis léteznek, sőt az egyik épp őt akarja. Áron ugyan meghódítja a szívét, de ahogy telik az idő, mintha álmai lovagja inkább börtönőrnek tűnne, és Lili lassan már azt sem tudja eldönteni, hogy meddig tart a szerető féltés, és hol kezdődik az, ami már nem normális...

Lili naplójában nem csak egy kamasz kérdései keresik a párkapcsolatok és a felnőtt élet válaszait. A lány próbálja visszaszerezni az uralmat a saját élete fölött – és közben nagyon sok olyan fontos dologgal szembesül, amiket talán jobb, hogy már most megtanul.

Egy életre.

Bori újkor megfogadta, hogy minden helyzetben önmaga lesz, és sokat mosolyog. Csakhogy megnehezíti a dolgát Misi, akivel negyedik óta folyik az érzelmi huzavona, ráadásul Bori közben a táncos Noelbe is szerelmes, feltűnik a színen Adorján, és a lányok folyton bekavarnak... És ha ez még nem lenne elég, ott van a gimis felvételi, a táncelőadás, a prózamondó verseny, Bori pedig szeretne mindenhol megfelelni, és a külsejével sem elégedett. Eközben zajlik a nyolcadik bé nyüzsgő élete imádnivaló és kiállhatatlan osztálytársakkal, egy jó fej osztályfőnökkel, a világ legjobb igazgatójával és egy házibutival, ahol végül minden összekuszálódik, és Borinak el kell döntenie, mit is akar igazából.

A FELHŐK KÖZÜL IS FELDERENG A MÚLT

ERDŐS ZSUZSANNA

EGY ÚJ TÖRTÉNET A **VEDD MÁR ÉSZRE!** SZERZŐJÉTŐL.

